

En l'hora dels adéus

Agustí Colomines

En la fase final del seu mandat, en l'hora de l'adéu terminal, la desmanegada loquacitat del president Maragall s'ha tornat descarada alhora que contradictòria. Diu coses sensates en relació amb la no subordinació dels interessos de Catalunya a les necessitats partidistes de ZP, reclama fermesa al seu partit en-

vers les investides del PSOE, convertit en el clàssic germanastre odiós, i insta el PSC a recuperar el grup parlamentari al Congrés. Francament, molta gent hauria agraït que aquestes coses les digués abans de plegar. I sobretot, que no esdevinguessin una mena de petit testament, en forma d'article a *El Periódico* (31.08.2006), destinat a maquillar la seva pròpia falta de tremp, de decisió, per evitar el defalliment socialista que denuncia. Al capdavant, oi?, el Grup Socialista Català al Congrés dels Diputats va desaparèixer el 1981 i al cap d'un any el PSOE es va instal·lar a la Moncloa durant quinze d'anys i ningú no va fer res per recuperar-lo. Potser és que la prioritat d'aleshores era, com ha dit Montilla que és ara per desmarcar-se de la petició del president, que el PSOE tingués un grup parlamentari uniforme i sense fissures.

En l'article de Maragall que acabo d'esmentar, el president fa un d'aquells sil·logismes tan seus, per bé que en aquest cas no respon a una *maragallada*, sinó al gran autoengany del socialisme català per explicar la història d'una desnaturalització autoimposada. Diu Maragall que Espanya accepta de vegades "que l'esquerra estatal pacti transitòriament, o no, amb els nacionalismes interiors, però no accepta del tot que l'esquerra catalanista i basquista demani respecte per la seva pròpia interpretació de com ha de ser Espanya a llarg termini". Al president se li podria preguntar, parafrasejant la llegenda imperativa d'un famós cartell dels anys trenta: "I tu? Què has fet per la victòria?" L'anomenat sector catalanista del PSC ha necessitat la sacsejada de passar gairebé en bloc a l'atur polític per superar la síndrome d'Estocolm que patia des que va ser segrestat pel PSOE amb el pacte d'abril del 1978. Si avui dia fos viu Josep Pallach, de segur que li podria explicar al president què ha fet que el socialisme català s'hagi anat convertint en una mera tendència del socialisme espanyol. I és Pallach, que era socialdemòcrata i nacionalista quan Pasqual Maragall, a l'MSC, encara brandava la falç i el martell i menystenia la II Internacional, sabia de sobres que el socialisme català havia de ser, per damunt de tot, sobirà.

L'únic que diferencia Maragall dels dirigents que ara manen al PSC és que aquests no han patit mai la síndrome que va fer perdre el perfil propi als socialistes catalans, perquè des de l'època en què militaven al PSP, a la FC del PSOE o al PTE, com és el cas de José Montilla, acceptaven de grat ésser una franquícia del "germà" de Madrid.

Digueu-li directament PSOE

Ramon Tremosa

Una de les notícies d'aquest final d'estiu ha estat l'estripada de carnet de militància del PSC per part de l'esposa del president de la Generalitat de Catalunya, Diana Garrigosa. La primera dama de Catalunya tampoc no s'està de dir, en petits cercles d'amics, que ella no pensa votar el candidat Montilla a les properes eleccions. Al

mateix temps, ha començat el degoteig de declaracions de càrrecs locals del PSC de comarques en el mateix sentit, com ha fet recentment l'exalcaldesa socialista de la Garriga.

Si per a alguna cosa ha servit tot l'enrenou de l'Estatut ha estat per desemascarar el fals catalanisme del PSC. Passada la prova del cotó sobre l'autogovern, queda el pensament i l'actuació del PSOE pur i dur, gairebé sense matisos. Així, hem assistit aquest estiu al col·lapse de l'aeroport del Prat, poques setmanes després del referèndum de l'Estatut, però el conseller Castells no sap fer res més que anunciar que "el canvi de model aeroportuari a l'estat espanyol és imminent".

Fa massa anys, però, que a Madrid el PSC s'arreglera sota les faldilles del PSOE en la defensa d'un model de gestió centralista i tancat en banda a la iniciativa privada, únic a tot el món desenvolupat. Cal recordar totes les votacions al Congrés de diputats on el PSC ha votat en contra del traspàs dels aeroports i dels ports? Els beneficis dels monopolis d'Iberia i d'AENA recauen sobre Madrid, essent els grans perjudicats els ciutadans catalans, condemnats a agafar de manera creixent el pont aeri per a volar cap a altres continents. Encara es creu el conseller Castells que abans de final d'aquesta legislatura el senyor ZP, amb el PP crescut per la retallada que ha forçat de l'Estatut, cedirà alguna cosa més que una mica de gestió a la Generalitat, als ens locals i a La Caixa?

També hem vist aquests darrers dies el senyor Nadal queixant-se que el Govern espanyol portés en avió immigrants de les Canàries i els aboqués, en el sentit més literal del terme, als carrers i a les places de Catalunya. El PP feia exactament el mateix que ara fa el PSOE. Què deu pensar el senyor Caldera, ministre del "govern amic", de les exclamacions del conseller Nadal: alguna cosa gaire diferent del que l'abans ministre Acebes pensava del senyor Piqué?

PSOE i PP comparteixen model d'estat, model de finançament autònom, definició d'idioma valencià, no transferència dels aeroports a la Generalitat i subordinació de les infraestructures perifèriques als interessos de Madrid. Tot i això, el teatre polític i la tensió que poden crear tots dos partits a benefici del públic és molt gran. Després de les properes eleccions al Parlament, potser la millor manera de calmar la tensió creixent amb què PP i PSOE volen definitivament *normalitzar* el mapa electoral català (i que anirà *in crescendo*: ha estat poc explotada encara a casa nostra) seria que tots dos partits sucursalistes compartissin l'oposició.

www.ramontremosa.com